

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg siger, at der er utrolig mange steder i det her samfund, hvor vi ikke har brugerbetaling i den definition, som hr. Jens Vibjerg lægger op til. F.eks. er det jo ikke sådan, at på hver enkelt villavej er det kun dem, der benytter villavejen, der betaler for den; vi betaler i fællesskab. Sådan er det altså også her, nemlig at de virksomheder, som potentielt har mulighed for at benytte den efteruddannelse, som der lægges op til, er med til at finansiere den.

Det er den mest simple måde, klart den enkleste måde, at løse det her problem på, samtidig med at det lægger et godt pres på de parter, som skal være med til at indstille eller ikke indstille, hvorvidt man skal bruge flere penge, om at udnytte midlerne så effektivt som muligt.

Vi har jo hørt fra Det Konservative Folkepartis side, at der er ufattelige ressourcer til rådighed, som ikke bliver udnyttet ordentligt i dag, og det er jo bare vidunderligt, hvis man kan sørge for at udnytte dem, så der aldrig nogen sinde bliver behov for at komme til Folketinget og bede om yderligere midler.

Jette Gottlieb (EL):

Da Enhedslisten i forbindelse med finanslovforhandlingerne meldte sig til forligskredsen omkring VEU-reformen, var det, fordi vi var hundrede procent enige i reformens erklærede målsætning, nemlig at give et uddannelsesmæssigt løft til de mennesker, der ikke i forvejen har haft den store fornøjelse af uddannelsessystemet.

Vi er også enige i bestræbelserne på forenklinger, f.eks. hvad angår godtgørelse under uddannelse.

Vi tilsluttede os med den klausul, at hvis midlerne, som de ligger i det her forslag, viser sig ikke at være i stand til at løfte den målsætning, ja, så er forligsparterne parate til at se på eventuelle ændringer, der kunne føre til forbedringer af den situation.

I forligskredsens arbejde med de her liggende forslag har vi så især lagt vægt på at få nedbrudt barriererne for, at reformens intentioner bliver en realitet, og her tænker jeg ikke specielt på barriererne for den enkelte – de er selvfølgelig til stede i form af manglende motivation og den slags ting – men lige så meget på de forhold på arbejdsmarkedet, som kan være forhindringer for reelle rettigheder med hensyn til uddannelse; f.eks. støder mange, der er i arbej-

de, i praksis ind i arbejdsgivermodvilje, medmindre en umiddelbar fordel for arbejdsgiveren er inden for rækkevidde. Her kan vi godt tilslutte os ministerens bemærkninger til forslaget om AUF, hvor det understreges, at en af vejene frem er en systematisk uddannelsesplanlægning.

Nu er det sikkert ikke nogen stor hemmelighed, at vi ikke nærer en ubegrænset tillid til, at den måde, det samlede lovkompleks er skruet sammen på, reelt fører til det uddannelsesmæssige løft, som alle ønsker. Derfor betragter vi det som en hjørnesten, at såvel regeringen og Folketinget som arbejdsmarkedets parter og andre involverede til stadighed følger op, om reformen rent faktisk virker, og at der er mulighed for at justere lovgivningen, hvis det viser sig nødvendigt ud fra målsætningen.

Det er jo en meget omfattende reform, vi taler om, og de færreste kan vel påstå, at de har fuldt overblik over konsekvenserne, ikke mindst fordi der ligger mange fortolkningsmuligheder i forslagene, og fordi der ligger så mange forskellige handlemuligheder for de forskellige aktører.

I den forbindelse vil vi godt pege på nogle af de problemer, som vi allerede i dag kan se, og hvor vi under udvalgsarbejdet vil arbejde for, at spørgsmålene bliver afklaret.

For det første er der hele spørgsmålet om finansieringen gennem AUF'en, hvor man må sige, at regeringen ikke just har medvirket til helt at skabe klarhed over, hvordan den er bygget op. I forbindelse med finanslovforhandlingerne regnede man sig frem til et finansieringsbehov på 3,5 mia. kr., men i dag er man så nået frem til 2,9 mia. kr., en forskel på 600 mio. kr. Det er der godt nok forståelige forklaringer på for det meste vedkommende, men jeg vil alligevel hæfte mig ved det høringssvar fra LO, der påpeger, at der tilsyneladende er trukket 200 mio. kr. mere fra det statslige bidrag, end finanslovaftalen indeholdt. Det kræver selvfølgelig forklaringer, og jeg håber også på, at ministeren er enig i, at en sådan besparelse ikke skal ses som et mål for regeringens indstilling til den styrkede uddannelsesindsats. Man kan jo ikke se bort fra, at uddannelse koster penge og meruddannelse koster flere penge.

Med hensyn til parternes rolle lægger jeg meget stor vægt på enighed – og jeg håber, at såvel Venstres ordfører som den konservative ordfører lægger mærke til, at jeg lægger meget stor vægt på parternes enighed – for jeg synes, at